

Riek Dekkers vertelt over haar moeder

Ik ben op bezoek bij Riek Dekkers (1938) en Aart van Twillert (1931). Riek wil graag iets vertellen over haar vader en moeder.

Haar vader was Jan Baas, die op de eerste oorlogsdag in 1940, 10 mei, op 28-jarige leeftijd bij Bleiswijk is gesneuveld. Haar moeder was Gerritje Koelewijn, die op 28 oktober 1999 op 88-jarige leeftijd is overleden.

De 81-jarige Riek, Hendrika Baas heet ze officieel, is sedert 25 mei 2002 weduwe van Willem Dekkers. Sinds twee jaar woont Aart van Twillert bij haar in, maar de vriendschap was al vier jaar eerder begonnen. Hoewel beiden kinderen hebben, hebben ze het heel goed en gezellig zo samen, dat zag ik direct, en ze staken dat niet onder stoelen of banken. Aart van Twillert, inmiddels 88 jaar, is sinds 17 januari 2013 weduwnaar van Roelofje van Twillert.

De beide echtparen kenden elkaar al vele jaren, van een gezamenlijke prachtige caravanvakantie in Denemarken. Aart keek om naar Riek toen ze weduwe geworden was en Riek had aandacht voor Aart toen zijn vrouw lange jaren dementerend was.

Daarna vonden ze elkaar omdat ze beiden van het programma 'Boer zoekt vrouw' hielden. Ze brachten het – zogezegd – zelf in praktijk en kunnen er nu nog hartelijk om lachen.

Het verhaal dat Riek te vertellen heeft gaat vooral over haar moeder. Gerritje Koelewijn is na het sneuvelen van haar echtgenoot, haar hele verdere leven getekend gebleven door deze traumatische gebeurtenis. Ze is nooit meer in staat geweest om er echt van los te komen.

Gerritje werd op 6 juni 1911 geboren als tweede kind en oudste dochter van Volken Koelewijn Jzn en Gerritje Duijst Kldr. Haar verjaardag viel

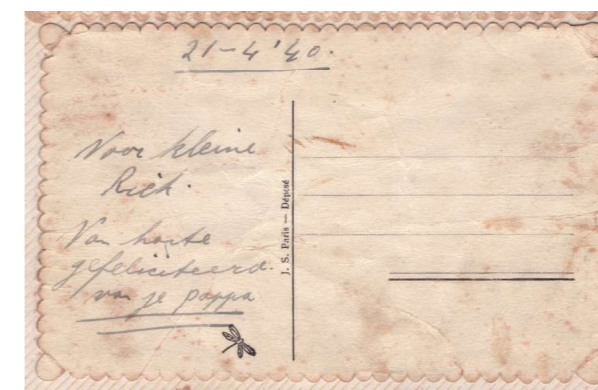
De familie van Gerritje Baas-Koelewijn: de volwassenen v.l.n.r.: Jan Baas, Gerritje Koelewijn, onbekende, rechts de ouders van Gerritje, Volken Koelewijn en Gerritje Duijst, ca. 1936.

Jan Baas (1912-1940)

Toen dan ook in september 1939 na de Duitse inval in Polen in Nederland de algehele mobilisatie werd afgekondigd, werd Jan in actieve dienst teruggeroepen. Zijn vrouw en tweejarige dochtertje liet hij achter. Hij werd gelegerd bij Bleiswijk. Zo nu en dan zal hij tijdens verlofdagen naar huis zijn gekomen, voor de rest was hij een trouw en geregeld brief- en kaartschrijver. Riek heeft nog verschillende briefkaarten en brieven van hem, die ze zuinig bewaart. Jan miste zijn vrouw, maar klaagde niet.

De als een kostbaar relikwie bewaarde felicitatie die Jan Baas op 21 april 1940 aan zijn dochtertje stuurde voor haar tweede verjaardag.

na 1944 dus samen met D-Day. Zo werd zij dan later ook nog steeds aan de oorlog herinnerd, zij het aan de dag die tenslotte de Bevrijding bracht.

Ze trouwde op 27 september 1935 met haar achterneef Jan Baas (zijn moeder Hendrika was een nicht van genoemde Volken Koelewijn). Volgens de huwelijksacte was Jan toen expeditieknecht - Riek noemde haar vader magazijnchef – bij de Schoenfabriek Pantolux. Hij kan in de tussentijd promotie gemaakt hebben. Tweeëneen-half jaar later werd Riek geboren.

Jan Baas had van 21 januari 1933 tot 29 maart 1939 zijn militaire dienst vervuld. Hij eindigde bij het Korps van de gemotoriseerde Huzaren (1e Regiment), zoals aangegeven op een prachtige herinneringsplaat (afgebeeld op pag. 31) die hij meekreeg bij zijn afscheid uit zijn actieve dienstperiode.

Jan en Gerritje woonden in het huis naast de ingang van het terrein van de Schoenfabriek; later was dit de ingang naar Gemeentewerken naast de K. van Amerongenschool. Het huis bestaat nog. Ze hadden het er goed.

De tiende mei 1940 was zowel aan het front rond Den Haag als in Spakenburg een spannende dag. Nederland werd vroeg in de nacht overvallen door Duitse troepen over land en door parachutisten vanuit de lucht. Heel Bunschoten-Spakenburg moest diezelfde dag verplicht hals over kop evacueren naar Enkhuizen. Ook Gerritje met haar dochtertje vertrokken op een groot passagiersschip over het IJsselmeer richting Enkhuizen. Daar wachtte Gerritje op brieven van haar man, zoals ook andere vrouwen die kregen. Hij was altijd zo trouw...

maar nu hoorde ze ineens niets meer. Ze kon het wel begrijpen in deze hectische dagen, maar ze begon onbewust toch ook bevreesd te worden. Er zou toch niet...

Anderen kregen namelijk wel brieven. En die kregen het onheilsbericht zelfs eerder te horen. Gerritjes bange voor gevoel had haar niet bedrogen. Zoals dat toen ging in die tijden werd er heel beheimsd gedaan met doodstijdingen en andere ernstige berichten. Bijna las Ger-